

a vicemistr na 4x400 m, dále již dlouhé roky vynikající vytrvalec Pavel Novák a v nedávné minulosti Jaroslav Vítek. Aktuálním příslibem je Jan Svěrák, trojnásobný mistr ČR žáků a dvojnásobný dorostenecký mistr ČR na 1500 m a 3000 m. Karel Mokříš je jihlavskou tréninkovou legendou výšky mužů, v posledních letech z jeho lůžka vyšli Ladislav Urban (210 cm), David Šutera (213) a Ondřej Stolín (215). Podobně výškařsky úspěšné jsou z menších klubů patrně jen Lovosice.

Pokud jde o ženy, bývala situace horší, ale nyní zásluhou trenéra Davida Kristinuse je zde skupina nadějných děvčat. Ta by mohla navázat na legendy jihlavské atletiky sestry Bubíkovy, Vlasta byla reprezentantka ČR šedesátých let a další výborné jihlavské atletky závodily v tehdejší I. lize. Veronika Dvořáková (viz medailon) je již medailistkou ČR a další, především Klára Korešová, Kristýna Farková a Tereza Jelínková mají předpoklady být oporami jihlavské ženské atletiky. Z těch mladších má kvalitní předpoklady starší žákyně Michaela Čutková (dálka 473 cm).

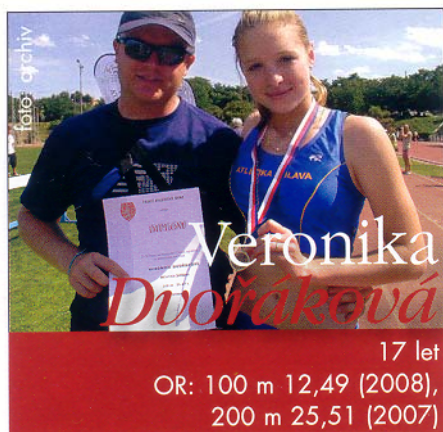
Budoucnost místní atletiky

V Jihlavě nebylo příliš doceněno skvělé celostátní vítězství družstva chlapců gymnázia v Corny středoškolském poháru (2007), a to i velkou zásluhou atletů našeho klubu. Na jihlavském gymnáziu jsou nyní sportovní třídy, na kterých studují z části i naši atleti. Pro atletiku jako takovou jsou přínosem, pro jihlavskou atletiku jen přínosem částečným. Jako klíčové se pro rozvoj Atletiky Jihlava jeví vybudování odpovídající tribuny, alespoň s malým sociálním zázemím a vrhačského sektoru mimo samotný stadion – město má na něho pozemek ve vzdálenosti 150 m. Poté by mohl klub plnohodnotně trénovat i pořádat kvalitní závody. Stadion je v majetku města, město atletiku podporuje a v údržbě areálu vychází vstříc. Kdy bude stadion dostavěn je otázkou pro zastupitele města.

Chcete se přihlásit do tohoto klubu?

ATLETIKA JIHLAVA

Göth Jiří,
Na Vrchovině 4, 586 05 Jihlava
tel.: 567 321 401
e-mail: jiri.goth45@volny.cz
www.atletikajihlava.cz

Veronika Dvořáková
17 let
OR: 100 m 12,49 (2008),
200 m 25,51 (2007)

Z gymnastky sprinterkou

Moderní gymnastka – to byl první sport, kterému se věnovala. „Ale bolela mě z toho záda, koleno. A pak mě to přestalo i bavit,“ vysvětluje Veronika Dvořáková, která je ze sportovní rodiny, otec byl a sestra je závodní plavec. Od šesté třídy se tak v jejím životě zahnízdila atletika, zprvu jednou týdně pod vedením Zdeňka Anděla a Pavla Vodičky. „Před třemi roky už jsem začala trénovat pravidelně, nyní i šestkrát týdně,“ uvádí nynější svěťenkyně Davida Kristinuse, která uplatňuje své sprinterské předpoklady. Dříve to byla také dálka, ale při ní „přišly podobné problémy jako při gymnastice s koleny“. V žákovských kategoriích tak závodila na 60 a 150 metrů, v dorostu pak již klasické stovku a dvoustovku.

Veronika si však nejvíce cení úspěchu na dětské olympiádě, kde skončila druhá na 300 m, a také titulu štafety 3x300 m před dvěma lety na MČR žactva v Břeclavi spolu s Farkovou a Korešovou. Třístovka už pro ni není mistrovskou kategorií, jak náročná je „jen“ o sto metru delší čtvrtka, se už dvakrát nepříliš úspěšně přesvědčila. „Není to moc příjemná trať, ale uvidíme, možná se k ní časem ještě dostanu,“ krčí rameny. Prozatím může rozvíjet rychlostní parametry a přesun třeba přijde za čas, na sprinterku totiž nemá příliš dobré starty. Proto má také raději dvoustovku: „Tam se to dá dohnat.“ A ukazují

to i výsledky. Zatímco z kratšího sprintu (60 a 100 m) zatím doma nemá medaili z mistrovství republiky, z delšího (kromě již zmíněného štafetového zlata) další tři individuální. Nejvýše vystoupala loni jako prvním rokem dorostenka v hale na stříbrný stupeň na dvoustovce, v létě pak uspěla na téže trati bronzem. Jako žákyně získala bronz na stopadesátce (2007).

Letošní sezonu přibrzdila tuhá zima. „Trénujeme venku, tělocvičny jsou totiž tak malé, že se v nich ani nerozběhnete. A já jsem docela náchylná na nastydnutí,“ popisuje patálie, při nichž v hale místo se soupeřkami zápolila s nemocemi, včetně angíny. I proto si uvědomuje, že třeba pro případnou účast na MS do 17 let by musela hodně máknout, aby vylepšila své osobáky. „Určitě bych chtěla u atletiky vydržet, co nejdéle to půjde,“ uvádí obecnější a dlouhodobější vztah ke sportu studentka jihlavské obchodní akademie. Kdyby měla ještě nějakou sílu po náročném škole a intenzivním tréninku, svůj volný čas by věnovala ježdění na koních.

Jan Svěrák
18 let
OR: 1500 m 3:59,50 (2008),
3000 m 8:56,23 (2008)

Na pískovém ovále v botách

Běžecký talent oddílu nepochází z krajského města, dokonce zde ani netrénuje. Již na základní škole v Třebšti, kde Jan Svěrák bydlí, si jeho nadání někdy v páté třídě všiml Josef Smetana. „Zpočátku jsem běhal regionální krosy, poté trenér usoudil, že by nebylo špatné se registrovat,“ uvádí

atlet. Velký výběr klubů nebyl, Třebšť leží na polovině cesty mezi Jihlavou a Telčí, kde ale rovněž nemají atletický oddíl.

Na dráze se jako hlavní trať ukázalo 1500 m. „Zkoušel jsem i půlku, ale rychlostně jsem zaostával. Výsledky byly lepší na patnáctistovce.“ Největší zapálení pro věc měl prý druhým rokem v žácích, kdy mu v jedné sezoně „vyšlo, na co sábl“. Na mistrovství ČR tehdy (2006) ovládl obě patnáctistovky, hladkou i stýplovou, na podzim k tomu přihodil krosový titul. I přechod mezi dorost se mu následující rok vydařil, v hale hned získal bronz na 1500 m. Loni se mu znovu vyvedl double na MČR, když mimo své hlavní trati zvítězil i na dvojnásobné – trojce. Poprvé si také připsal účast na dvaadvacitkách a kromě solidního sedmého místa pokořil premiérově 4minutovou hranici. „Docela jsem nevěřil tomu času, už jsem se cítil unavený po rozběhu. Snad to nebylo naposled pod čtyři,“ přeje si nyní. V zimě totiž přišly komplikace, opakované nemoci a navíc problémy s úponem v kolenu. „Teď už se snad budu moct zase vrátit k tréninku,“ těší se. A v jeho případě je to obdivuhodné, vždyť i kvalitní tréninky absolvuje v maratonkách, po treštském písečném oválu to ani jinak nejde. Motívem je znovu podzimní MČR do 22 let („na juniory už je na kvalitní přípravu asi pozdě“) a jako velký světýl bod pak MS do 19 let v Kanadě příští rok. „Snad už se zase blýská na lepší časy,“ říká optimisticky. „Moc se těším na závodění, už skoro ani nespím.“

V lese je Honza jako doma, kromě řady tréninků tu vypomáhá na brigádě se stromky. Když je v tréninkovém lafu, nemá příliš volného času nebo lépe řečeno sil na další záliby. Pokud na ně dojde, je to většinou aktivní odpočinek. „Občas se sejdeme s kamarády na nohejbal, basketbal.“ Student třetího ročníku gymnázia v Telči zatím nemá přesný plán, kterou zvolí školu. „Byl by to nějaký humanitní směr, uvažoval jsem o Brně,“ uvádí s tím, že nevyklučuje ani dálkové studium, aby se mohl více věnovat atletice. ■